

כל שעה פרק שני פמחים

עין משפט
נֶר מְצׁוֹה

ב' פציטו דימן ליווכשי חפייו נס
ה' הצע נס כל מהיות קמ"ל לש"ל יעכטס
ו' לדע חדיך לא מומפ מהיס כוון
ז' רוח בוזו'. רצומה נקען מך על פי
ט' מסמן מעות נס מל' נמייל קמעות

וְאֶתְמָלֵה וּפְרִיקָה. מִן הַאֲקָדִים גַּדְגָּל מִועֵט כִּי סָלֵג יְהֻמָּיו קָדָם
וְזֹה גַּלְגָּל פְּלִין וּגְוֹדָה חֹצֵן כְּלָמְדָן בְּעִילָּנִים נְפִילִקְסָוִס [כג:]
הַקָּדִישׁ נְמַחְשָׁבָס מִנָּה וּקְיָה חֹצֵן מַהָּה מִמָּה מְמַסְּפָה מַלְהָה וְזֶה עַל
קָלְחָתוֹ דִּינָה וּפְוָדָה לְתֵת שְׂנִכְמָס פָּלָנוֹ מִיד סְקָדָקָה צְלִינִי וּוּוְתָן

במחוז ולינר לישע מפלס טעם

המס נעל י' לממו סקדס י' וו' נעל פלון. וו' ג' נעל חמל ל' (כמ' מ' ג' וו') סקדס ממן וטמילור מפקיעין מליי שיעודו דוקן קדושת קנו'ן קהלה נעל כונן קונומו' לו נטלמה לקלען לו נעל צפליינו' על קמת כי ברון הרצותה ע' וו' ג' וו' נעל צפליינו'

אוסף רש"י

וְנַעֲמָנִים קָשָׁר וְנַעֲמָנִים קָשָׁר
חַדְבֵּין לֵא כְּלָיָה סִיל בְּזִיו דְּסִי
הַס מְכֻלָּס הַס מְכֻלָּס וְנַעֲמָנִים חֹור לְמַעַן
הַגּוֹבֶּה הַמְּתָה וְלַךְ מְכֻלָּס נָמִי
לְבָעֵד חַדְבֵּין מְנֻעָלִים חַדְבֵּין לְהַדְבִּיכָּם

ואתיה מלה ופריק^๖ רתנן^๗ מוסיף עוד דינר
ופורדה את הנכסים האלה כי פלגי' דובין
מלוה וקידש מלוה אבוי אמר למפרע הוא
גנבה ביזן דטמא זמיה ולא פרעה איגלאי
מלחתה למפרע דמעיקרא ברשותיה הוה
קאי' ושפיר אקרדיש ושפיר זבין ורבא אמר
מכאן ולהבא הוא גנבה ביזן דאלילו הו ליה
זויי הוה מסליק להו בוזו אישתכח דהשתא
כא קני ומוי אמר רבא הבי^๘ וזה אמר רמי בר
חמא ראובן שembr שדה לשמעון באחריות
זוקפן עלייו במלוה ומית ראובן ואתא בעל
חוב דראובן וטריף ליה משמעון ואתא
שמעון ופייסיה בוזו רינה הוא דאותו בני
ראובן ואמרי' ליה לשמעון אנן מטלטל'

שבק אבן גבר ומטולתי רתמי' לבעל חוב לא מישעדי ואמר רבאי פיקח שמעון מגבי להו ארעה והדר גבי לה מיניהו^ו דאמיר רב נחמן יתומם שגבו קרע בחותם אביהם בעל חוב חרור וגובה אותה מהן אי אמרת בשלמא למפרע הוא גובה אמתו להבי חזור וגובה אותה מהן דכמאן דגבו מוחים דאבוהון רמי אלא אי אמרת מכאן ולהבא הוא גובה אמאי חור וגובה אותה מהן הא هو מבאן דזבין יתמי נכסיו דמי ואילו קני יתמי נכסיו מי קא משעתברי לבעל חוב שאני הtam דאמיר להו כי היבי דמשעתבדנא ליה לאבוכון משתעבדנא נמי לבעל חוב דאבוהון מדרא' נתן לדתניה רבנן אמר ימני לנושה בחבירו מנה וחבירו בחבירו שמוציאין מוה ונוטנין לוה ת"ל ונתן לאשר אשם לו תנן נכרי שלולה את ישראל על החמצאו אחר הפסק מותר בהנהה אי אמרת בשלמא למפרע הוא גובה אמתו להבי מותר בהנהה אלא אי אמרת מכאן ולהבא הוא גובה אמאי מותר בהנהה ברשותא דישראל הויה קאי הכא במאי עספין כשהדרינו אצל למא כתנאי ישראל שלולה לנכרי על החמצאו לאחר הפסק אין עובר משום רבוי מאיד אמרו עובר Mai לאו בהא קמיפלגי דמר סבר למפרע הוא גובה ומר סבר מכאן ולהבא הוא גובה וחסברא אימא סיפא אבל נכרי שלולה לישראל על החמצאו לאחר הפסק דברי הכל עובר והוא איפכא מיבעי היה למאן דאמר התם אין עובר הכא עובר למאן דאמר התם עובר הכא אין עובר

1000